

Évközi 28. vasárnap (C év)
Casa Divin Maestro, Ariccia, 2022. október 9.

**A Ciszterci Rend Generális Káptalanját megnyitó,
Szentlélekről szóló votív mise**

A szentmise olvasmányai: 2 Kir 5,14-17; 2 Tim 2,8-13; Lk 17,11-19

„Az egyik, amikor észrevette, hogy meggyógyult, visszament, és emelt hangon dicsőítette az Istent, s arcra borulva hálát adott neki” (Lk 17,15-16).

Talán éppen ez a mondat sugallhatja nekünk, hogy milyen lelkülettel kell belépnünk ebbe a Generális Káptalanba, hét évvel a legutóbbit követően. A világnak időközben egy súlyos világjárványt kellett elszenvednie, amelyen még nem jutottunk túl. Egy testvérháború is kitört, amely az egész világot veszélyezteti, s amelynek nagy politikai és gazdasági bizonytalanság és kiegyensúlyozatlanság a következménye. Mindenki más és más okokat fog felsorolni, mindenkinek megvan a maga „gyógyíthatatlan betegsége”, „leprája”, „tövis a testében”, vagy bármilye. Annak a ténynek kell egyesítenie minket, hogy mindenkinek jó oka van arra, hogy mindig újra visszatérjen Jézushoz, dicsőítve, imádva őt, hálát adva neki. Ez az oka összejöveteleinknek.

Visszatérni-megtérni, dicsőíteni, hálát adni. Az életnek és a Megváltásba vetett hitnek ezt a három nagy dimenzióját tanulhatjuk meg a leprástól. Jézus végül így szólt hozzá: „Állj fel és menj! A hited meggyógyított” (Lk 17,19). Mintha azt mondaná, hogy a visszatérés őhozzá, a dicsőítésünk és a hálaadásunk egyetlen hitnek azt a három dimenzióját jelenti, amely megment minket, s amely Krisztustól nemcsak az egészséget fogadja el s fogadja be – amelyet előbb vagy utóbb elveszítünk –, tehát nemcsak pillanatnyi nehézségeink megoldását kínálja nekünk, hanem életünk üdvösségét, az örök üdvösséget is.

A meggyógyított leprás nem elégedett meg az egészséggel. Felismerte és megértette, hogy a csoda valami sokkal nagyobbat, valami sokkal értékesebbet jelez: a Megváltó Krisztust. Annak volt a jele, hogy a Megváltó jelen van és szereti őt. Ezért tért vissza hozzá. Az egészség nem volt neki elég. Krisztus után vágyakozott, s újra és még mélyebben találkozni akart az élet Urával és Megmentőjével.

A többi leprás biztosan nagy örömmel tért vissza a mindennapi életbe. De vajon ez önmagában már értelmet is ad az életnek? Megéri egészségesnek lenni egyszerűen azért, hogy a betegséget és a halált egy kicsit túléljük? Krisztus sokkal többet kínál nekünk. Krisztus nem csak egészséggel ajándékoz meg minket, nem csak a

nehézségeinkre kínál megoldást, nem csak a szenvedéseinktől szabadít meg minket. Krisztus önmagát ajándékozta nekünk!

Ezért ment meg minket a hit. A hit ugyanis hozzákapcsol minket Krisztushoz, arra ösztönöz, hogy újra és újra visszatérjünk hozzá, az ő jelenlétéhez, szeretetéhez. A hit által ismerjük fel az imádásban és dicsőítésben Istenünket, a hit által ismerjük fel őt örömünk kiapadhatatlan forrásaként, annak az örömnek a forrásaként, amely arra készlet, hogy mindig dicsérjük Istent és mindenért hálát adjunk neki.

Visszatérni Krisztushoz, újra elindulni vele együtt azt jelenti, hogy elismerjük és elfogadjuk, hogy az ő gyógyító és megváltó jelenléte helyhez kötött, s nekünk oda kell mennünk, ahol ő van, ha valóban találkozni akarunk vele.

Még Námán, akit Isten Elizeus próféta beavatkozása által meggyógyított leprájából, még ez a pogány hadvezér is megértette, hogy magával kell vinnie egy szekér földet Izraelből, hogy ezen a földön imádjá az igaz Istent.

Ez a föld számunkra az Egyház szimbóluma. Azoknak a személyeknek és közösségeknek a közösségét szimbolizálja, amelyek ölen mindig újra visszatérhetünk az Úrhoz, hogy találkozzunk vele, hogy imádjuk és dicsérjük őt. A mi Szentföldünk hivatásunk helyét jelenti, közösségünket, Rendünket jelenti. Ciszterci Atyáink kezdettől fogva megértették ezt. Megértették, hogy a ciszterci karizma, amelyet Szent Benedek karizmája táplál, mindig az Új Monostortól, Cîteaux-tól származó monostorok *kommúniójának* szent földjéhez kötődik. S hogy ennek a Krisztushoz való visszatérésnek a legfőbb módját ezen a földön a Generális Káptalan összejövedele jelenti.

Egy Generális Káptalanra éppen ezért nem is gyűlhetünk össze úgy, mint egy plenáris ülésre. Nem tehetünk úgy, mintha egy kongresszust rendeznénk meg. Egy Generális Káptalanra azzal a tudattal kell megérkeznünk, hogy a megmentő és megváltó Úrral való találkozás szent földjére lépve találkozzunk egymással. Ő az az Úr, aki megajándékoz minket a Szentlélekkel, s aki az Atyaisten gyermekeinek világot átfogó testvériségében megújít minket.

A Generális Káptalan akkor lesz sikeres, s akkor tudja megújítani Rendünk életét, ha a Szentlélek megnyithatja a szívünket ezekben a napokban, hogy Jézusra hallgassunk, aki így szól hozzánk: „Állj fel és menj! A hited meggyógyított” (Lk 17,19).

*Fr. Mauro-Giuseppe Lepori
OCist Generális Apát*